

«ԴԱՍԱՎԱՆՂԻՐ, ՀԱՅԱՍՏԱՆ»-Ը ԱՐՊՅ-ՈՒՄ

Ապրիլի 20-ին ԱրՊՅ ուսանողների հետ հանդիպել է «Դասավանդի՛ր, Հայաստան» կրթական հիմնադրամի առաջնորդության զարգացման ծրագրի համալսարանական հավաքագրման ղեկավար Անժելա Գալստյանը:

Ուսանողները ծանոթացել են «Դասավանդի՛ր, Հայաստան» կրթական հիմնադրամի առաքելությանն ու տեսլականին:

«Դասավանդի՛ր, Հայաստան» կրթական հիմնադրամը առաջարկում է կրթության ոլորտում կարիերա սկսելու հնարավորություն:

Սիրելի՛ ուսանողներ, եթե ցանկանում եք զարգացնել ձեր գիտելիքներն ու հմտությունները, բացահայտել ձեր ուժեղ կողմերն ու ներուժը, օգտագործել ձեր հմտությունները՝ ի նպաստ մեր երկրում կրթական հնարավորությունների ընդլայնման ու համայնքների զարգացման, ապա շտապե՛ք դիմել հիմնադրամի Առաջնորդության զարգացման երկամյա ծրագրին: Միանալով «Դասավանդի՛ր, Հայաստան»-ի շարժմանը՝ դուք երկու տարի ժամկետով որպես Ուսուցիչ-առաջնորդ տեղափոխվելու և դասավանդելու եք Հայաստանի և Արցախի մարզային համայնքների հանրակրթական դպրոցներում՝ լրացնելու առկա մանկավարժների բացը՝ միևնույն ժամանակ ստանալով հիմնադրամի կողմից ամսական օժանդակություն: Ծրագրին

իրականացվում է ՀՀ և ԱՀ ԿԳՄՍ նախարարությունների հետ համագործակցությամբ:

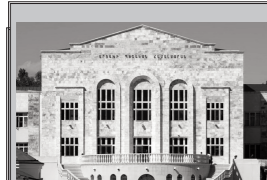
Մինչ այս տարվա սեպտեմբերի մեկը «Դասավանդի՛ր, Հայաստան»-ը Ձեզ կվերապատրաստի և կփոխանցի անհրաժեշտ գիտելիքներն ու գործիքակազմը, որպեսզի դուք պատրաստ լինեք որպես Ուսուցիչ-առաջնորդ գործուղվել համայնք:

Միանալով ծրագրին՝ դուք կունենաք.

- * Մասնագիտական աճի հնարավորություն,
- * Ֆինանսական աջակցություն (ի հավելումն դպրոցի աշխատավարձի),
- * Կրթաթոշակ մանկավարժի մասնագիտությամբ մագիստրատուրայում ուսանելու համար,

*Շարունակական մասնագիտական աջակցություն ողջ ծրագրի ընթացքում (առաջնորդություն, նախագծերի կառավարում և այլն):

Եթե ցանկանում եք կերտել Հայաստանի և Արցախի ապագան կրթության միջոցով և միաժամանակ սկսել ձեր կարիերան հեռանկարային հնարավորություններով, ապա ծանոթացե՛ք մասնակցության պայմաններին և լրացրե՛ք հայտադիմումը հետևյալ հղումով՝ www.teachforarmenia.org/move-to-armenia: Հայտադիմումների ընդունման վերջնաժամկետը ապրիլի 30-ն է:

«Քո ժամանակը»

ԱՐՑԱԽԻ ՊԵՏԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆԻ ՈՒՍԱՆՈՂԱԿԱՆ ԱՄՍԱԹԵՐԹ

Խմբագիր՝ Զ.ՍՈՒՆՉՅԱՆ
Համարի պատասխանատու՝
Աննա Հայրապետյան
Լրագրություն՝ 2-րդ կուրս

Տպաքանակ՝ 400
Տպագրվում է Արցախի պետական համալսարանի հրատարակչության տպարանում
Մեր հասցեն՝ Մ.Գրչի 5:
Հեռ.՝ (047) 94 04 91

Ուզո՞ւմ ես գուշակել, տեսնել մի ժողովրդի ապագան՝ նայի՛ր նրա երիտասարդությանը: ԳԱՐԵԳԻՆ ՆԺՂԵՅ

Քո ժամանակը

№ 3
ԱՊՐԷԼ
2022

ԱՐՑԱԽԻ ՊԵՏԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆԻ ՈՒՍԱՆՈՂԱԿԱՆ ԱՄՍԱԹԵՐԹ

ՀԱՅՐԵՆԻՔՆԵՐՆ ԱՊՐՈՒՄ ԵՆ ՀԱՅՐԵՆԱՍԻՐՈՒԹՅԱՄ

«Հայրենիքներն ապրում են հայրենասիրությամբ և մեռնում դրա պակասի պատճառով», -ասել է Նժդեհը: Հայրենասիրություն, որ մեր հերոսների մեջ միշտ չափից շատ է լինում: Դրա վառ ապացույցը Արցախյան ազատամարտը, ապրիլյան քառօրյան և 44-օրյա պատերազմներն են: Հաստատ կարող եմ ասել, որ մեր տղաների սխրանքն ու հայրենասիրական ոգին հպարտանալու ամենավեհ արժեքն է բոլորիս համար: Հայրենիքի պաշտպանության համար մինչև վերջ պայքարողների անմահների բանակը հարուստ է իր տարբերվող և եզակի քաջորդիներով: Նրանցից մեկը Էդգար Սեմրիկի Մանգասարյանն է:

Բարձրաձայնած և մտքի խոր ծալքերում պահած երազանքներ ու նպատակներ շատ կլինեին, որոնք պետք է իրականացներ և գնալ առաջ, բայց 44-օրյա պատերազմը կանգնեցրեց նաև Էդգարի ընթացքը:

Հոկտեմբերի 23-ին Ֆիզուլի կոչվող տեղամասում անօդաչու թռչող սարքի հարվածից Էդգարը մահացու վիրավորվում է: Մոնթեաբերդցին, որ կյանքի վերջին 10 տարիները անց է կացրել բանակի շարքերում, հենց Մոնթեի պատգամով էլ առաջնորդվեց, և ինքն էլ՝ որպես մերօրյա հերոս, նոր պատգամ թողեց մեզ՝ ապրողներին համար:

Բարի, մարդամոտ, ընկերասեր, պատասխանատու... այսպիսին էր Էդգարը իրեն ճանաչողների սրտում և հիմա էլ ավելի բարձրում է՝ իր արժեքներով և հավերժ հիշատակության արժանի իր գործով:

Այսօր հայրենյաց պաշտպանի դերը նա կատարում է երկնքից՝ որպես երկնային հրեշտակ, որ հսկում է երկիրը:

Էդգար Մանգասարյանը ԱՀ Կառավարության կողմից պարգևատրվել է «Մարտական խաչ» 2-րդ աստիճանի շքանշանով և «Արիության համար» մեդալով:

Աննա Հայրապետյան,
Լրագրություն 2-րդ կուրս

ԽՆՃԱՆԿԱՐԻՍ ԴԵՏԱԼՆԵՐԸ ԽՆՃԱՍՔՈՎ ՊԱՅԵՔ...

Երկիրս այսօր նման է մի վիրավոր թռչնակի: Վիրավոր վերքերը դեռ չսպիացած՝ նորերն ավելացան նրան: Թռչնակս այլևս ուժ չունի թռչելու, կոտորել են թևերը, դարձրել հաշմանդամ, բայց ժամանակավոր: Այսօր մենք ապրում ենք ծանր ժամանակներ, կորսված են հիմա Շուշին, Հադրութը և շատ տարածքներ, որ մեզ համար լույս հողատարածք չեն միայն, այլև՝ հայրենիք, առանձին-առանձին միացնելով կստացվի իմ սրտի խճանկարը: Պատերազմից հետո սրտիս խճանկարի պատկերը կիսատ է մնացել, դետալների կեսն այժմ կորել են, բայց կգտնվեն:

Անկախ հայրենիք: Գեղեցիկ է հնչում, չէ՞: Մեր ժամանակներում «անկախ հայրենիք» ասվածը երազանք է թվում, անհավանական մի իրողություն:

Դեռ հին ժամանակներից ենք երազել ունենալ ազատ ու անկախ հայրենիք: Ու դեռ այդ ժամանակներից են միշտ մեր առջև ծառայել բազմաբնույթ խնդիրներ: Պատերազմ ասվածը կարծես մեր մշտական ուղեկիցը լինի: Քայլում է մեր բոլոր ժամանակների հետ հավասար, կես ճանապարհից հարվածում է մեզ մեջքից, որ ինքը մենակ քայլի ու հասնի իր նպատակին: Բայց

Աստծո գործընթացը մենք գերբնական մի ուժ ենք ստանում և շարունակում պայքարել: Իմ մտահորիզոնում դեռ վաղուց են պայքար և հայ բառերը հանդես գալիս որպես հոմանիշներ:

Շատ ենք չէ՞ մենք ուժեղ: Հիմա բացատրեն ինչու: Ծնողը երեխային հողին է հանձնում ու շարունակում ֆիզիկապես գոյություն ունենալ, մարտադաշտում մահացու վիրավորումներ ստացած մեր տղաները կազդուրվում են ու շարունակում ապրել, ամուսնուն կորցրած հղի կինը հոգեբանական տվյալամքներից հետո լույս աշխարհ է բերում երեխայի հոր նոր մարմնացումը և շարունակում է ապրել հանուն նոր բաբախող սրտի, այս շարքը կարող եմ երկար շարունակել... Պայքար, պայքար, պայքար՝ սա է մեր հավերժ ուղեկիցը:

Ես վստահ եմ, որ ուշ թե շուտ մենք կրկին ունենալու ենք ամբողջական հայրենիք, վստահ եմ, որ Շուշիի Սուրբ Ղազանչեցոցի առջև թնդալու է կրկին «Գրավեցինք մենք Շուշին, հասանք Մարտակերտ» երգը, վստահ եմ, որ դեռ բազում պսակադրություններ են լինելու, նոր ընտանիքներ են կազմվելու, նոր Սարմեններ, Արամներ ու Ալբերտներ ենք ունենալու: Հայրենի հողի հանդեպ ծարավը, հայրենասիրությունը մեզ մոր կաթի հետ է փոխանցվում: Իմ հայրց մայրեր, կոչ են անում Ձեզ, դուք պիտի այսօր և ընդմիշտ հիշեք, որ ազգիս փրկության ազդակը դուք եք ու որ Մաշտոց ծնող մայրը երբեք չի խոնարվում չարի առաջ:

Իմ վիրավոր թռչնակ դու չվախենաս, դու պիտի սավառնես ազատ Արցախում: Իմ սրտի խճանկարն էլ դեռ կամբողջանա, դետալները հիմա թաքուն մի տեղ են, բայց կգտնվեն, իսկ թե գտել եք, խնամքով պահեք, մինչև ես գտնեմ...

**Անժելա Շահանց,
լրագրություն 2-րդ կուրս**

ՀԱՄՈ ՍԱՀՅԱԼԸ ՄԻՇՏ ՄԵՋ ՀԵՏ Է

Պատկանյանի Արաքսը, Թումանյանի Դերենդը, Իսահակյանի Արփաչայը, որոնեցին ու գտան «կորած- մոլորված» հարազատին՝ Որոտանին, երբ աշխարհի հետ խոսք բացեց մի նոր բանաստեղծ՝ Համո Սահյանը, ում քնարերգության գլխավոր կերպարը Հայաստանն է, նրա անցյալն ու ներկան, պատմությունն ու գալիքը: Սահյանական աշխարհը աշխարհից անդին է... Ծիծեռնակների հյուսած հիշողության կապոցներում հարազատ Լորի լեռնաշխարհի բնությունը, կենսահորը քարափները, Որոտանի եզերքը, Գյազբել սարի դարձանող հովը, հայրենական տունը բարոյական արժեքների գանձարան են, առաջին հերթին՝ խղճի, արդար վաստակի, շենության, նաև՝ կեցության:

Անգին գանձերից գրողը ստացել է ծիածանի գույներն ու աշխարհի բոլոր ծաղիկների բույրերը եւ ստեղծել իր՝ սահյանական կախարհիչ ու ձգող աշխարհը: Բնաշխարհի հետ է կապված մարդու սահյանական իդեալը: Բնությունը Համո Սահյանի ողջ ստեղծագործության հողն է, պատվանդանն ու գիմանոցը, որտեղից գրողը վերցնում է իր պատկերներն ու ձևերը: Նրա ողջ պոեզիան բնության ձայնն է: Բնության տարբեր պահերը, տարրերն ու երևույթները, ամեն-ամեն ինչ շնչավորվել են Սահյանի գրչի տակ, ծիածանվել բոլոր գույներով եւ ստացել

երկրորդ կյանք՝ հավիտենական կյանք արվեստի մեջ: Բնության առաջ ծնկի եկող քնարական հերոսը աշխարհի հետ կապված է իր սիրով, իր միջավայրին նայող մտահոգ-հիացական հայացքով եւ իր առիթքնող երգերով՝ նազող նաիրյան բարդին, սեր ավետող ճնծաղիկը, վարդը, մանուշակը... Սահյանական յուրաքանչյուր բառ ծանրություն ունի, որի ծալքերում մի ամբողջ պատմություն կա... Սահյանի քարը հայի սիրտ ու հոգի ունի... քարը պատմությունն է, քարը հայի հոգեւոր կենսատարածքն է, քարը բնավորություն է, որը նույնիսկ հիշողություն ունի, գիտի խոսել ու կանչել: Մասրենին եւ հայը ճակատագրի նույնություն ունեն: Երկուսն էլ դիմացել են ցուրտ հողմերին եւ արհավիրքներին, սակայն «չի ջնջվել արմատով վերջին»։ այսօր եւս նույնն է: Սահյանը ամենեւին էլ պատմության մոխիրը չի քրքրում եւ շաղ չի տալիս ապրողների գլխին, այլ նրա համար անցյալը միաձուլվում է բնության անտես ժամանակին, որտեղ անցյալն ու ապագան մեկտեղվում են, ինչպես մարդն ու բնությունը: Բնության միջոցով Սահյանը վարպետորեն ազնվացնում է մարդուն, բյուրեղացնելով կապում է տիեզերքին եւ մարդուն սովորեցնում ճիշտ և գեղեցիկ ապրել: Նա նուրբ ու գտիչ գործիքներով հղկում է մարդու միտքը, մշակում հոգին, «Ծիր կաթինի ճանապարհով» հասցնում Աստծո լույսին: Սահյանի խոսքով՝ բանաստեղծը ճանաչել է տալիս մարդու մեջ եւ աշխարհում եղած գեղեցիկը, այսինքն՝ մարդու մեջ ցույց է տալիս Աստծուն: Այս վեհ առաքելությամբ ապրեց եւ սերունդներին պատգամներ թողեց բոլոր ժամանակների մեծ բանաստեղծը՝ Համո Սահյանը:

**Հայ գրականության պատմություն,
մագիստրատուրա 2-րդ կուրս**

Լիլիթ Հովհաննիսյան